

LBRIS

We know
books

**MARY ELLEN
TAYLOR**

**Primăvară
târzie**

Traducere din limba engleză și note
MARIA ILARIA DOSEI

LITERA
București

Julia Tatum 1870-1915 ← C → George Buchanan 1870-1919 ← C → Elizabeth Lawrence 1880-1919

✠ Catherine Claire Hedrick 1888-1990 ← C → Robert Buchanan 1885-1917

Amanda Blake 1935-1974 ← C → Robert Buchanan, Jr. 1917-1974

Sandy Talley 1969- ← C → James Buchanan 1969-

Megan Deacon 1990- 1992-

Legendă

- ✠ Personaje de interes
- ← C → Căsătorie
- Părinți
- - - - - Relație cu

Julia Tatum 1870-1915 ← C → George Buchanan 1870-1919 ← C → Elizabeth Lawrence 1880-1919

James Latimer 1885-1917 --- Victoria Buchanan 1895-1984 ← C → Edward Garrison 1895-1982

Donna Kincaid Jessup 1950-1984 ← C → Samuel Jessup (adoptat) 1916-2017

Susan Jenkins 1940- ← C → Aden Garrison 1938- ← C → Jeb Garrison 1939- ← C → Eric Garrison 1939-

✠ Beth Kincaid Jessup 1970-2018

Nancy Maynard 1968- ← C → Noah Garrison 1969-

✠ Lucy Kincaid 1989-

Hank Garrison 1988-

Brian Willard 1968- ← C → Grace Jenkins 1975-2016

Natasha Willard 2006-

CAPITOLUL 1

MEGAN

*Luni, 5 martie 2018
Norfolk, Virginia
Ora 08.00*

Un vânt puternic îi flutura tivul hainei lui Megan Buchanan, dându-i pe spate bretonul proaspăt tăiat și îngrozitor de scurt, în timp ce se grăbea spre magazinul de antichități Ragland's Mariner. Deschise ușa și fu întâmpinată de un val de căldură și de clinchetul unui clopot de vapor care se agita deasupra capului, anunțându-i prezența.

În timp ce căldura îi pătrundea în oase, își îmbătă privirea cu atmosfera, savurând dezordinea, felinarele vechi, geamandurile și frânghiile, care păreau să ocupe fiecare părticică din încăpere. Peretele din spate era acoperit cu o colecție impresionantă de figurine din lemn sculptate în forme care variau de la inorogi la sirene cu sâni plini. Erau ornamente care cândva fuseseră montate la provele navelor cu scopul de a surprinde spiritul și măiestria acestora.

Trecându-și degetele pe o veche ancoră din fier, Megan își strecură burta de gravidă pe un culoar îngust care ducea la

teighea. În timp ce aștepta, atenția îi fu atrasă de o colecție eclectică, de la jocuri de societate la un borcan mare de bile roșii și albe, și o cutie de domino. Nici unul dintre obiecte nu se potrivea cu tematica marinărească, dar proprietarul magazinului, Duncan Travis, nu refuza nici un obiect atâta vreme cât putea fi cumpărat pentru câțiva bănuți și vândut pentru câțiva dolari.

Sună clopoțelul mic.

– Duncan, sunt eu, Megan.

Din spatele draperiei care despărțea partea din față a magazinului de biroul pe care Megan știa că se aflau un computer nou-nouț, teacuri de cărți, hârtoage și reviste, se auzi târșăit de pași. Deși aparent Duncan făcea vânzare cu amănuntul, pâinea cea de toate zilele și-o câștiga din vânzarea de articole pe care le vâna pentru clienți privați, colecționari și designeri.

– Megan?

O mână noduroasă prinse marginea draperiei purpurii. Pauza care urmă îi aminti că lui Duncan îi plăcea să-și facă intrarea spectaculos.

– Da, eu sunt.

Din spatele draperiei care se deschidea apăru un bătrânel mic de statură și firav, cu umerii curbați și părul cărunt și subțire, strâns într-o coadă de cal. Cei peste șaptezeci de ani petrecuți sub soare îi lăsaseră pe chipul ascuțit riduri adânci.

Era îmbrăcat cu o cămașă în dungi, blugi decolorați prinși cu o curea de piele uzată și pantofi negri. De pe arătătorul stâng făcea cu ochiul un inel masonic de onix, deși ea era destul de sigură că-l alesese pentru efectul dramatic, nu pentru originile sale simbolice. Un ceas de aur care încetase să mai funcționeze cu decenii în urmă îi împodobea elegant încheietura mâinii.

– Ai venit mai devreme, spuse el.

– Am terminat mai devreme vizita la medic.

Îi aruncă o privire spre burta rotundă.

– Arăți ca un pepene copt.

– Mă simt ca o balenă eșuată.

Toată lumea vorbea de copil și de burta ei ca și cum acestea ar fi fost proprietate publică. Deși aprecia interesul, discuția despre bebeluș îi reamintea că habar n-avea cum o să crească singură un copil.

- Aș prefera să vorbim despre artefactele pe care ai spus că le-ai găsit pentru mine.

Megan fusese angajată în ianuarie pentru a supraveghea renovarea unui vechi chalet de vânatoare, denumit Cabana de iarnă. Stră-străbunicul ei, George Buchanan, construise această structură masivă, de 6 400 de metri pătrați, pentru cea de-a doua soție a sa, care îi împărtășea dragostea pentru vânatoarea de rațe la Eastern Shore. Construcția casei fusese finalizată în 1901, dar, în 1916, George donase casa nurorii sale, Claire Hedrick Buchanan. Claire locuise la conac până la moartea sa, în 1990.

Duncan o studie o clipă, mijindu-și ochii.

- Ți-ai făcut ceva la păr.

Megan își dădu bretonul scurt pe spate, regretând acum că își umpluse timpul dintre programarea la obstetrician și treburile de la anticariat cu o vizită improvizată pe la coafor. În clipa în care coafeza îi retezase bretonul din părul ei lung și drept, își dăduse seama că făcuse încă o greșală teribilă.

- Zici că sunt băiețelul de pe cutia de jucării Dutch Boy.

Colțurile gurii lui Duncan se ridicară într-un zâmbet.

- Mai degrabă călugărul Tuck¹, dacă mă întrebi pe mine.

Megan râse, zicându-și că o tunsoare prea scurtă nu e o greșală pentru totdeauna.

- N-ar trebui să vin prin oraș. Sunt mai în siguranță la Eastern Shore.

Duncan chicoti.

- Nici chiar așa, bretonul nu e rău.

- Mincinosule!

El ridică din umeri, băgând mâna sub tejghea.

¹ Personaj de legendă, prieten de arme cu Robin Hood

- Am un obiect pentru tine. Poți să-mi spui ce este?

- Duncan, chiar nu te plictisești niciodată de jocul ăsta?

- Niciodată.

Făceau același joc ori de câte ori venea în magazin. Dacă avea un obiect neobișnuit, Duncan îi cerea să-i deducă povestea. Rareori se înșela, dar, din nou, își crease o reputație în lumea restauratorilor ca expertă în opere de artă bizare, ieșite din comun.

- Hai, o încurajă el. Arată-mi ce poți.

Megan întinse mâna.

- Sunt nevoită să mă grăbesc. Trebuie să mă întorc acasă într-o oră.

Dintr-o cutie de catifea roșie, scoase un ceas de buzunar din aur, acoperit de o patină fină și niște volute care se înfășurau în jurul literei S.

- Am zis că poate îmi dai vreun indiciu despre cine ar putea fi proprietarul, spuse Duncan.

Medalionul era de mărimea unui dolar de argint, iar învelișul său de aur fin și uzat era rece la atingere. Megan își trecu degetul mare peste litera S gravată, apoi apăsă pe mica încuietorie. Capacul se deschise.

Fabricat de ceasornicarul francez Cartier în jurul anului 1820, ceasul avea un cadran de culoarea șampaniei și cifre romane. Se oprise la ora 11.20, iar pe interior erau gravate cuvintele „Pentru iubita mea soție“. În 1820, puțini oameni din zonă și-ar fi putut permite un ceas atât de scump.

- Unde a fost găsit ceasul aceasta? întrebă ea.

- L-am cumpărat la o licitație în Alexandria, Virginia. Familia nu deținea nici o informație despre obiect.

Închise capacul și-și trecu degetul mare peste volutele delicate gravate pe exterior.

- Alexandria, zici?

Duncan miji ochii.

- Exact.

Alexandria fusese un oraș portuar înfloritor în perioada colonială, când dominase comerțul cu tutun, până pe la începutul anilor 1800. Orașul avea o populație de aproximativ opt mii de locuitori, dintre care două mii cinci sute erau afro-americani. În 1819 avusese loc o criză financiară, dar la mijlocul anilor '20 orașul era din nou în plină expansiune.

Megan cunoștea bine elita orașului din acea vreme.

– Caută numele căpitanului Robert Stewart.

El măzgăli numele pe o bucată de hârtie.

– De ce el?

– Era un căpitan de vas bogat și avea o fascinație pentru ceasuri. În testamentul său au fost listate peste două sute de bucăți.

Duncan clătină din cap uluit.

– Așa e. Zici că ești clarvăzătoare.

Nu era clarvăzătoare, dar fusese binecuvântată cu o memorie ticsită de nenumărate fapte istorice, pe care nu le uita niciodată. Aceasta era baza de date pe care o accesa ea, și nu lumea de dincolo.

Memoria ei excepțională pentru detaliile istorice fusese ca un spărgător de gheață ori de câte ori ajunsese într-o școală nouă. Tatăl ei lucra pentru divizia de transport maritim a Corporației Buchanan și fusese transferat de zece ori în anii în care lucrase pentru ei. Pentru ea și pentru fratele ei, Deacon, relocările însemnaseră tot atâtea școli. Prin clasele primare, deveniseră amândoi experți în a-și împacheta jucăriile și cărțile, în a-și lua rămas-bun de la prieteni și în a găsi ceva ce nu le plăcea la locul de unde plecau și ceva ce le plăcea la locul unde urmau să meargă.

Fiind un bun atlet, fratele ei nu întâmpina niciodată probleme să-și găsească locul în școala nouă, dar, pentru ea, tranzițiile fuseseră întotdeauna ciudate; o destabilizau. Cumva, pe parcurs, învățase că, inventând o poveste fascinantă despre cutia în care-și aducea prânzul vreun nou prieten, despre vreo bijuterie sau

vreo fotografie, reușea să-i amuze și să câștige inimile colegilor ei. Evaluările ei, despre care unii dintre prietenii ei spuneau că erau înfricoșător de exacte, erau întotdeauna inofensive și distractive. Fusese o metodă cam neobișnuită de a se integra într-un colectiv nou, dar pentru ea funcționase.

Îi înmână ceasul.

– Ziceai în mesaj că ai găsit informații despre Cabana de iarnă.

Megan își scrisese teza de doctorat despre Cabana de iarnă, singura ancoră din copilăria ei petrecută în derivă. Când era mică, nu știa unde va locui de la un an la altul, dar avea certitudinea că-și va petrece vacanța de vară la Eastern Shore, în umbrosul conac. Străbunica ei, Catherine Buchanan, îl găzduise pe tatăl ei aici în fiecare vară, de la vârsta de cinci ani până când acesta plecase la facultate. Potrivit tatălui ei, Claire fusese iubitoare și bună cu el, iar el vorbea mereu cu drag despre ea și despre vechiul conac.

Megan presupusese că străbunica ei îi va lăsa Cabana de iarnă tatălui ei, dar proprietatea îi revenise lui Samuel Jessup, un ofițer în marina comercială. Deși membrii familiei Jessup își câștigaseră traiul ca oameni ai mării, în marina comercială sau în cadrul armatei, viața lor se împletise cu cea a înstăritei familii Buchanan. Mai mult, Samuel era stră-străunchiul logodnicului ei decedat.

Megan crezuse că pământul va reveni în posesia familiei Buchanan după moartea lui Samuel, dar testamentul acestuia spunea limpede: Cabana de iarnă va fi moștenită de nepoata sa. Așa a fost găsită Lucy Kincaid, o barmaniță din Nashville.

Grație unui generos fond înființat de Claire, Lucy avea mijloacele necesare pentru a renova Cabana de iarnă și anexele. Lucy, cam reticentă la început să locuiască la Eastern Shore, acceptase destul de repede preluarea proprietății și restaurarea acesteia. Cu circa o lună în urmă, Lucy o angajase pe Megan pentru a superviza operațiunile.

– Am auzit că te-ai mutat la Cabana de iarnă, spuse Duncan.

– E mai ușor când te afli la fața locului în timpul renovării, spuse Megan.

– Și cum merge treaba? întrebă Duncan.

– Oricât aș iubi eu istoria, prefer instalațiile sanitare moderne și sistemele electrice care nu fac scurtcircuit când bagi în priză un uscător de păr sau dai drumul la cuptorul cu microunde.

El clătină cu nostalgie din cap.

– Vremurile bune de altădată.

– Așa o fi, dar eu, una, prefer lumea aceasta, în care există anestezia epidurală și antibioticele.

– Ce vei renova mai întâi?

– Casa de primăvară. A fost locuința lui Samuel Jessup, administratorul proprietății înainte de moartea lui Claire. După ce vom renova Casa de primăvară, eu, Lucy și sora ei ne vom muta acolo. Apoi începem lucrările la Cabana de iarnă.

Privirea lui se îndreaptă spre abdomenul ei umflat.

– Ai planuri multe.

– Mă descurc. Sau cel puțin așa spera. Ai ceva pentru mine?

Duncan strecură mâna sub teighea, scoase o cutie, o puse jos, acoperind-o cu palma. Teatral până în măduva oaselor, ridică puțin capacul, doar cât să-i permită să arunce o privire înăuntru.

– Ai auzit vreodată de Delany Photography?

Numele îi stârni interesul lui Megan.

– Desigur. A fost un fotograf care folosea plăci de sticlă, și-a desfășurat cea mai mare parte a activității prin anii 1890.

– Ei bine, cu câteva săptămâni în urmă a apărut la licitație o întreagă comoară cu fotografii de-ale sale. Am primit un apel și le-am cumpărat pe toate. Mi-am petrecut ultima săptămână examinând plăcile și fotografiile.

Megan rezistă impulsului de a-i cere să se grăbească. Lui Duncan îi plăcea suspansul.

– Continuă.

– Am dat peste o serie de fotografii în care se vede Casa de primăvară, de dinainte să fie construită Cabana de iarnă.

– Sfârșitul anilor 1890?

– Întocmai.

Deschise capacul, scoase prima fotografie și o așeză ușurel pe teighea. Era o imagine alb-negru a Casei de primăvară.

Secțiunea centrală era, practic, o cabană din lemn cu două etaje, construită în jurul anului 1700 de un negustor local pe nume Stuart Wentworth, care primise proprietatea printr-o donație din partea regelui Angliei. Wentworth continuase să cultive porumb și fasole, pe care le livra de-a lungul coastei de est și în Anglia prin portul de mare adâncime Onancock, situat la peste treizeci de kilometri, la nord.

Casa fusese vândută în jurul anului 1870 unui inginer, care fusese trimis acolo de compania de căi ferate pentru a superviza extinderea liniei spre sud, până la Cape Charles.

George Buchanan cumpărase Casa de primăvară în 1895 și-o folosisese drept cabană de vânatoare până când, cinci ani mai târziu, a putut fi construită Cabana de iarnă.

Pe veranda Casei de primăvară stătea o fetiță care nu putea să aibă mai mult de cinci ani. Avea părul închis la culoare și purta o rochiță de stambă prea mare pentru corpul ei micuț. În dreapta casei din scândură se vedea fundația din cărămidă a unei anexe care, după cum presupunea Megan, fusese cândva o bucătărie – erau adesea construite departe de casa principală ca măsură de protecție împotriva incendiilor.

Fetița privea spre țarm și spre întinderea golfului Chesapeake. La orizont se întrezăreau două nave. Un cârd mare de găște zburau pe sub nori pufoși și albi.

Terenul era dezolant, arid, nu se vedea nici urmă de marele conac care în curând avea să domine Eastern Shore și orașul vecin, Cape Hudson.

– Interesant. Știi cine este fata? întrebă ea.

– Habar nu am. Mă întreb ce l-a adus pe domnul Delany pe aceste tărâmurii.

– George Buchanan, fără doar și poate. Îi plăcea să fie fotografiat. Își dezlipi privirea de la fată. E fascinant. Contextul istoric este întotdeauna de neprețuit în lucrările de restaurare.

– Crezi că te-aș fi chemat aici doar pentru poza asta?

Megan rânji.

– Așa speram și eu.

Duncan scoase o altă fotografie din cutie. Imaginea înfățișa patru fete care stăteau lângă mama lor, însărcinată. Fetele aveau între opt și unsprezece ani.

– Cea mai mare este străbunica ta, Claire Buchanan.

– Serios? Megan se aplecă căutând asemănări. Îi regăsi ochii, aveau aceeași formă ca ai tatălui ei. De unde știi?

– Întoarce-o.

Pe spate era scris „Fetele Hedrick“. Hedrick fusese numele de fată al lui Claire.

– Uită-te la cea mai mică dintre fete și apoi din nou la prima imagine.

Megan își plimbă ochii de la o imagine la cealaltă.

– E aceeași fetiță.

– Da. Cam ciudat, nu-i așa?

– Pe mezina familiei Hedrick o chema Diane.

Megan reușise să traseze descendența celor trei surori mari Hedrick, dar Diane dispăruse din poveste.

– Și ultima fotografie, spuse Duncan.

Băgă mâna sub teighea și scoase poza înrămată a unei femei uluitoare, cu ochi albaștri, limpezi, și părul blond ondulat după moda de la începutul anilor '40. Nu era nevoie ca Duncan să-i spună cine era femeia aceea: Victoria Buchanan Garrison, cumnata lui Claire.

Victoria se căsătorise cu Edward Garrison în 1920, iar cuplul călătorise prin lumea largă fiindcă Edward ocupase mai multe posturi în cadrul Ministerului de Externe. Frecventaseră elita societății, apoi cuplul se întorsese acasă, la vârsta a doua, abia după ce s-au născut copiii lor.

Potrivit poveștilor care circulau în familie, Victoria atribuia sarcinile sale la o vârstă mai înaintată unei zeițe a fertilității pe care o întâlnise în Africa de Nord, cu puțin timp înainte de izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial.

Străbunica lui Megan, Claire, lăsase în urmă niște înregistrări video pe care Lucy le găsisese recent. În înregistrări, Claire declara că Victoria născuse un fiu la Cabana de iarnă, iar Claire încredințase copilul, pe Samuel, familiei Jessup. Claire avea aproape o sută de ani când înregistrase filmarea și n-avea nici un motiv să mintă. Credibilitatea apartenenței copilului era susținută și de comportamentul Victoriei. Înainte de vara anului 1916, Victoria avusese o viață foarte publică, era văzută adesea la teatru sau la petreceri. După ce se căsătorise, în 1920, devenise foarte retrasă. Când, în sfârșit, ea și soțul ei avuseseră copii, se retrăseseră chiar mai mult, fără nici o explicație.

– O colecție interesantă, Duncan. Îmi vinzi mie fotografiile? În definitiv, Cabana de iarnă va deveni muzeu, iar aceste piese vor fi de mare interes pentru vizitatori.

– Două sute de dolari de fotografie.

– Ce zici de două sute pentru toate trei? replică ea.

– Umblă vorba că a fost dedicat un fond generos renovării Cabanei de iarnă.

– Asta nu înseamnă că sunt dispusă să plătesc prețuri absurde.

– Patru sute pentru toate trei, șopti bătrânul.

– Trei sute cincizeci pentru toate trei. Ultima ofertă, Duncan.

Se uita la ea ca și cum ar fi jucat o partidă de poker, întrebându-se dacă era un bluf sau nu. Dacă zece școli schimbate până de vârsta de șaptesprezece ani o învățaseră ceva pe Megan, acest lucru era să-și ascundă emoțiile. Nu spuse nimic. Așteptă.

– De acord. Dar numai pentru că nu vreau să mă târguiesc cu o femeie gravidă. Nu vreau să pară că profit.

– Pot să iau fotografiile acum și să mi le facturezi după?

– Voi trimite chitanța în această dimineață.